

U IME CRNE GORE

APELACIONI SUD CRNE GORE, u vijeću sastavljenom od sudija Zorana Smolovića, kao predsjednika vijeća, Milenke Žižić i Dragiše Rakočevića, kao članova vijeća, uz učešće službenika suda Emine Alibalić, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih M. P. i M. R., zbog krivičnog djela računarska prevara iz čl.352 st.3 u vezi st.1 Krivičnog zakonika (KZ), rješavajući po žalbama Višeg državnog tužioca u Podgorici, branioca optužene M. P., advokata N. M. i branioca optuženog M. R., advokata P. Đ., izjavljenih protiv presude Višeg suda u Podgorici K.br.72/11 od 24.03.2015. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 15.10.2015. godine, u prisustvu zamjenika Vrhovnog državnog tužioca R. Ć., optužene M. P. i njenog branioca, advokata N. M. i branioca optuženog M. R., advokata P. Đ., a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog M. R., nakon tajnog vijećanja i glasanja istog dana, donio je

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe Višeg državnog tužioca u Podgorici i branilaca optuženih M. P. i M. R. izjavljene protiv presude Višeg suda u Podgorici K.br.72/11 od 24.03.2015. godine.

Povodom izjavljenih žalbi, a po službenoj dužnosti, preinačava se presuda Višeg suda u Podgorici K.br.72/11 od 24.03.2015. godine i to u dijelu odluke o imovinskopravnom zahtjevu, na način što se optuženi M. P. i M. R. obavezuju da oštećenoj NLB Montenegro banci Podgorica, solidarno plate na ime imovinskopavnog zahtjeva iznos od 276.743,83€, dok se za preostali dio mimo dosuđenog oštećena banka upućuje na parnicu.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Presudom Višeg suda u Podgorici K.br.72/11 od 24.03.2015. godine optuženi M. P. i M. R. oglašeni su krivim da su kao saizvršioci izvršili krivično djelo računarska prevara iz čl.352 st.3 u vezi st.1 Krivičnog zakonika i osuđeni na kazne zatvora u trajanju od po 2 (dvije) godine, u koje kazne im se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 06.12.2006. godine do 07.12.2006. godine.

Istom presudom optuženi su obavezani da na ime troškova krivičnog postupka uplate Višem sudu u Podgorici iznos od 10.402,00€, te na ime paušala iznose od po 100,00€, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude.

Prvostepenom presudom na ime imovinskopravnog zahtjeva oštećenoj "NLB Montenegro" banci u Podgorici, kao pravnom sledbeniku "Euromarket" banke se dosuđuje iznos od 276.743,83€, dok se za iznos mimo dosuđenog banka upućuje na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio Viši državni tužilac u Podgorici zbog bitne povrede krivičnog postupka čl.386 st.1 tač.8 Zakonika o krivičnom postupku, povrede krivičnog zakonika iz čl.387 st.1 tač.3 Zakonika o krivičnom postupku i zbog odluke o kazni iz čl.389 st.1 Zakonika o krivičnom postupku, sa predlogom da Apelacioni sud Crne Gore, kao drugostepeni, uvaži razloge žalbe, ukine presudu Višeg suda u Podgorici K.br.72/11 od 24.03.2015. godine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Branilac optužene M. P., advokat N. M. je žalbu izjavio zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede Krivičnog zakonika i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ne stavljajući konačan predlog.

Branilac optuženog M. R., advokat P. Đ. je izjavio žalbu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede Krivičnog zakonika i odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Apelacioni sud Crne Gore preinači presudu Višeg suda u Podgorici K.br.72/11 od 24.03.2015. godine i optuženog M. R. oslobodi od optužbe ili da prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Vrhovno državno tužilaštvo Crne Gore je u smislu odredbe čl.392 st.1 Zakonika o krivičnom postupku dostavilo akt Ktž.br.220/15 od 18.09.2015. godine, sa predlogom da se uvaži kao osnovana žalba Višeg državnog tužioca u Podgorici, a da se žalbe branilaca optuženih M. P. i M. R. odbiju kao neosnovane.

Na sjednici drugostepenog vijeća zamjenik Vrhovnog državnog tužioca R. Č. je izjavila da ostaje u svemu pri razlozima i predlogu podnijete žalbe Višeg državnog tužioca u Podgorici i pisanom izjašnjenju na podnijete

žalbe, pa je tražila da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, a da se žalbe branilaca optuženih cijene kao neosnovane.

Branilac optužene M. P., advokat N. M. je izjavio da u svemu ostaje pri podnijetoj žalbi i razlozima žalbe, dodajući da u konkretnom slučaju sudeće vijeće ima mogućnost da odbije optužbu, budući da se odbrana slaže sa državnim tužiocem da je u konkretnom slučaju prva radnja počinjena 2002. godine kada nije postojalo ovo krivično djelo, a da je potom za prvu radnju uzeta 2004. godina, što znači da sud treba da odbije optužbu jer se vrijeme izvršenja djela računa po prvoj preduzetoj radnji. Napomenuo je i to da vještaci nijesu imali originalnu dokumentaciju za vještačenje, da je vještačenje obavljeno 2014. godine, tako da nije moglo biti obavljeno validno vještačenje, jer su dokazi kontaminirani. Konačno, napomenuo je i to što se tiče "SWIFT-a" da je nemoguće ući u bazu podataka ovog sistema, te da su optuženi mogli počiniti djelo na taj način, pogotovo imajući u vidu da ovaj sistem u svijetu koristi više od 200.000 banaka.

Optužena M. P. je izjavila da ostaje u svemu pri razlozima i predlogu žalbe njenog branioca, kao i njegovim navodima na sjednici drugostepenog vijeća, s tim što je još dodala da dokumenta po osnovu kojih je podignuta optužnica protiv nje nijesu originalna, ista su izdata od strane "NLB" Banke, a ne "Euromarket" banke u kojoj je radila. Navela je i to da se radi o velikoj mučki i sramoti, da ona i njena porodica nikada nijesu činili ovako nešto i da je od ovog događaja njihov život pakao.

Branilac optuženog M. R., advokat P. Đ. je izjavio da ostaje pri razlozima i predlogu podnijete žalbe i da nema šta da doda.

Po razmatranju prvostepene presude, žalbi i svih spisa predmeta, pazeći po službenoj dužnosti na odredbe čl.398 st.1 Zakonika o krivičnom postupku, Apelacioni sud je odlučio kao u izreci presude, a sa razloga koji slijede:

Prvostepena presuda i postupak koji je prethodio njenom donošenju ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka niti povrede Krivičnog zakonika, na koje Apelacioni sud, kao drugostepeni sud, povodom žalbi, a u smislu odredbe čl.398 st.1 Zakonika o krivičnom postupku pazi po službenoj dužnosti. U provedenom postupku pred prvostepenim sudom nijesu učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz čl.386 st.1 tač.8 i 9 Zakonika o krivičnom postupku na koje se ukazuje žalbama Višeg državnog tužioca, branioca optužene M. P. i branioca optuženog M. R.. Naime, žalbom Višeg državnog tužioca se potencira da je izreka prvostepene presude nerazumljiva i protivrječna razlozima, jer je iz iste prvostepeni sud izostavio radnje koje su optuženi preduzimali i knjiženja i transakcije koje su vršili, iako u razlozima pobijane presude se prvostepeni sud bavi ovim radnjama optuženih i iste obrazlaže, pa je po mišljenju tužioca nejasno zašto je navedene radnje precizirane dispozitivom optužnice prvostepeni sud izostavio iz izreke pobijane presude i time je učinio nerazumljivom i protivrječnom razlozima, čime je učinio bitnu povredu krivičnog postupka. Branilac optužene M. P. u žalbi ističe da u izreci pobijane presude ne postoji nijedan podatak u pogledu zajedničkog djelovanja optuženih niti opis zajedničkog djelovanja optuženih u pogledu umišljaja ili zajedničke namjere za ostvarenje zabranjene posledice. U žalbi branioca optuženog M. R. se navodi da je pobijana presuda zahvaćena bitnim povredama odredaba krivičnog postupka iz čl.386 st.1

tač.8 Zakonika o krivičnom postupku, jer je izreka pobijane presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima presude, da su razlozi o odlučnim činjenicama nejasni ili u znatnoj mjeri protivrječni i da o odlučnim činjenicama postoji znatna protivrječnost između onoga što se navodi u razlozima pobijane presude i zapisnika o datim iskazima u postupku i samih tih zapisnika.

Apelacioni sud nalazi, a nasuprot izjavljenim žalbama, da je prvostepena presuda jasna i razumljiva, kako u izreci tako i u obrazloženju, da nema protivrječnosti na koje se ukazuje žalbama i da ista sadrži razloge o svim odlučnim činjenicama iz kojih se pouzdano zaključuje da su optuženi M. P. i M. R. izvršili krivično djelo koje im je stavljeno na teret i koje su sve radnje preduzeli radi izvršenja istog, dok se iz razloga prvostepene presude vidi, jasno i određeno, koji dokazi potvrđuju odlučne činjenice o izvršenju krivičnog djela i kako je prvostepeni sud cijenio izvedene dokaze, a što je sve u skladu sa sadržinom dokaza na kojima se zasnivaju utvrđenja prvostepenog suda da su ovi optuženi izvršili krivično djelo računarska prevara iz čl.352 st.3 u vezi st.1 Krivičnog zakonika, pa se navodi žalbi da prvostepena presuda sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz čl.386 st.1 tač.8 i 9 Zakonika o krivičnom postupku pokazuju kao neosnovani. I po ocjeni Apelacionog suda, a nasuprot žalbenim navodima, prvostepeni sud je na osnovu svestrane i brižljive ocjene svih dokaza sa sigurnošću utvrdio da su ovi optuženi izvršili krivično djelo koje je činjenično i pravno opisano u izreci prvostepene presude. Nasuprot navodima žalbe branioca optužene M. P., a polazeći od sadržine izreke prvostepene presude, Apelacioni sud nalazi da je izreka prvostepene presude razumljiva, jer su opisani svi elementi krivičnog djela za koje su optuženi oglašeni krivim-vrijeme, mjesto, način izvršenja, oblik vinosti, posljedica i data pravilna pravna kvalifikacija.

Nijesu osnovani žalbeni navodi branilaca optuženih da je činjenično stanje u ovoj krivično pravnoj stvari pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Naime, po nalaženju ovog suda, nakon pravilne i potpune ocjene odbrane optuženih i dokaza izvedenih na glavnom pretresu, prvostepeni sud je nesumnjivo utvrdio da su optuženi M. P. i M. R. izvršili krivično djelo računarska prevara iz čl.352 st.3 u vezi st.1 Krivičnog zakonika, činjenično opisano u izreci prvostepene presude. Ovakvo svoje utvrđenje, po nalaženju Apelacionog suda, prvostepeni sud pravilno zasniva na nalazu vještaka finansijske struke i drugim provedenim dokazima i pravilno utvrđuje da je optužena Perković sačinila deset lažnih "SWIFT" poruka o navodnom prilivu novca na račun nerezidenta "Arketon Trading Limited" u ukupnom iznosu od 276.743,83€, i pored toga što stvarnog priliva novca od navedenih inobanaka nije bilo, a koji lažni podaci su unijeti u računarski sistem i elektronsku bazu podataka "Euromarket" banke, a da je nakon toga optuženi M. R. podigao ukupan iznos od 242.757,36€. Pravilno prvostepeni sud utvrđuje da sačinjavanjem deset lažnih "SWIFT" poruka o prilivu novca kojeg nije bilo, obradom tih lažnih "SWIFT" poruka, sačinjavanjem lažnih izvještaja o naplati preko svoje radne stanice je optužena M. P. unijela u računarski sistem lažne podatke, čime je izmijenjen rezultat elektronske obrade podataka, na način što je lažno prikazala priliv novca u iznosu od 276.743,83€, kojeg novca zapravo nije bilo, nakon čega je optuženi M. R., a po dogovoru sa optuženom Perković, sa računa ATL podigao navedeni iznos novca, a sve sa namjerom da sebi i drugom pribave protivpravnu imovinsku korist i time drugom prouzrokuju imovinsku štetu, koju posledicu preduzetih radnji su optuženi i ostvarili. Takođe po nalaženju Apelacionog suda pravilno prvostepeni sud utvrđuje, da su optuženi M. P. i M. R., kao saizvršioци izvršili krivično djelo stavljeno im na teret, sa umišljajem i zajedničnom namjerom da sebi i drugom pribave korist, a navedenoj banci pričine štetu, budući da je na osnovu lažnih priliva stvorena mogućnost podizanja gotovine sa navedenog računa ATL-a, koju su optuženi i realizovali, kako to nesporno i proizilazi iz nalaza vještaka finansijske struke i iskaza saslušanih svjedoka i da je očigledno da je optuženi M. R. to činio u dogovoru sa optuženom M. P., pri čemu je imao ovlašćenje od svog oca B. R. da podiže novac sa računa ATL.

Sa ovih razloga i po nalaženju Apelacionog suda navodi žalbi branilaca optuženih da nema dokaza da je optužena M. P. sačinjavala lažne "SWIFT" poruke i lažne podatke unosila u računarski sistem banke, gdje je

bila zaposlena, i da optuženi M. R. nije znao šta optužena M. P. radi i da nije saizvršilac eventualno izvršenog krivičnog djela od strane M. P. se pokazuju kao neosnovani.

Apelacioni sud u cjelosti prihvata razloge i zaključke prvostepenog suda u odnosu na činjenična utvrđenja o preduzetim radnjama od strane optuženih u izvršenju krivičnog djela i o njihovom zajedničkom djelovanju kao saizvršilaca, jer je prvostepeni sud nesporno utvrdio da su optuženi preduzetim radnjama uticali na rezultat elektronske obrade podataka i prenos podataka, ostvarujući posledicu predmetnog krivičnog djela koja se ogleda u izmijenjenom rezultatu elektronske obrade podataka, do koje ne bi došlo da nijesu optuženi preduzeli radnju izvršenja. Pravilno prvostepeni sud cijeni i subjektivnu stranu izvršilaca ovog krivičnog djela - optuženih, osim umišljaja utvrđujući i namjeru optuženih da sebi i drugom pribave protivpravnu imovinsku korist i drugom prouzrokuju štetu. U odnosu na prethodno navedene žalbene razloge, mimo navedenog, podnosioci žalbi se upućuju na razloge prvostepene presude, bez potrebe za njihovim ponavljanjem.

Nasuprot iznijetim žalbenim navodima, pravilno je prvostepeni sud, opredjeljujući vrijeme izvršenja predmetnog krivičnog djela na period od 22.07.2004. godine kao datuma prve od navedenih 10 lažnih transakcija do zaključno sa 10.01.2006. godine, kada je optužena F. sačinila izvještaje o naplati za navedene iznose od 15.000, 5.000 i 13.983,20€, imao u vidu da je krivično djelo računarska prevara kao poseban oblik krivičnog djela prevara propisano Krivičnim zakonikom objavljenim u Službenom listu RCG br.70/2003, čija primjena je počela 03.04.2004. godine, da je krivično djelo računarska prevara specijalno u odnosu na opšte krivično djelo prevare i da predstavlja poseban oblik prevare, ali da se razlikuje od klasične prevare po tome što za računarsku prevaru nema dovodenja ili održavanja u zabludi nekog lica, jer to u suštini nije ni moguće učiniti, pa se računarska prevara ne može svrstati u opšte krivično djelo prevare, sa kojih razloga je prvostepeni sud pravilno vrijeme izvršenja predmetnog krivičnog djela opredijelio na navedeni period počev od dana 22.07.2004. godine, kao dana kada je nakon primjene Krivičnog zakonika preduzeta prva radnja iz činjeničnog opisa radnje izvršenja krivičnog djela i iz izreke pobijane presude izostavio radnje iz optužnice koje se odnose na prethodni period od 27.09.2002. godine do aprila mjeseca 2004. godine, s obzirom da tada važećim Krivičnim zakonom Crne Gore (Sl.list RCG br.42/93) nije bilo propisano krivično djelo računarska prevara, već samo krivično djelo prevara iz čl.149 KZ RCG. Pri činjeničnom opisu radnje izvršenja krivičnog djela i pravnoj ocjeni krivičnog djela koje je optužnicom stavljeno na teret optuženima, opisane inkriminacije u periodu od 27.09.2002. do 03.04.2004. godine, nijesu mogle biti kvalifikovane kao krivično djelo računarska prevara, kako to pravilno utvrđuje prvostepeni sud i opisane radnje za navedeni period izostavlja iz opisane radnje izvršenja krivičnog djela po optužnici, jer te radnje, a koje se odnose na period od 2002-2004. godine nijesu mogle biti pravno kvalifikovane kao krivično djelo računarska prevara, koje krivično djelo je prvi put propisano prethodno navedenom odredbom KZ-a iz 2004. godine. Sa ovih razloga navodi žalbe tužioca i branilaca optuženih da je prvostepeni sud trebao primijeniti Krivični zakon koji je važio u vrijeme nastupanja posledice krivičnog djela, odnosno vrijeme dovršenja radnje izvršenja - vrijeme preduzimanja poslednje djelatnosti koje ulazi u radnju izvršenja (po žalbi tužioca), odnosno da je krivično djelo izvršeno preduzimanjem prve radnje, bez obzira kada je posledica djela nastupila, imajući u vidu da je tužilac kvalifikovao radnje optuženih kao jedno krivično djelo (po žalbi branioca optužene M. P.), a u čemu se po navodima ovih žalbi ogleda pogrešna primjena Krivičnog zakonika, su neosnovani.

Prethodno navedeni zaključci prvostepenog suda i po nalaženju Apelacionog suda su pravilni imajući u vidu odredbe člana 2 i 5 Krivičnog zakonika, "Krivično djelo je djelo koje je zakonom određeno kao krivično djelo koje je protivpravno i koje je skrivljeno" (član 5), i "Kazna ili druga krivična sankcija može izreći samo za djelo

koje je, prije nego što je učinjeno, bilo određeno kao krivično djelo i za koje je bila zakonom propisana kazna" (član 2), jer iz ovih odredbi proizilazi da se na učinioca krivičnog djela primjenjuje Zakon koji je važio u vrijeme izvršenja krivičnog djela, jer je to nužna posljedica načela zakonitosti. Predviđenost u zakonu krivičnog djela je elemenat u opštem pojmu krivičnog djela koji radnje koje bi potencijalno mogle biti radnje krivičnog djela svodi na one radnje preduzete u vrijeme u kojem su zakonom određene kao krivično djelo i za koje je bila zakonom propisana kazna.

Sa ovih razloga pravilno je prvostepeni sud optužene M. P. i M. R. osudio za navedeno krivično djelo koje su ostvarili radnjama činjenično opisanim u izreci prvostepene presude, posebno uzimajući u obzir vrijeme preduzetih radnji i propisanost u Krivičnom zakoniku tih radnji kao krivičnog djela.

Na utvrđeno činjenično stanje, a nasuprot navodima žalbi branilaca optuženih i žalbe Višeg državnog tužioca, prvostepeni sud je pravilno primijenio Krivični zakonik kada je radnje optuženih M. P. i M. R. pravno ocijenio kao krivično djelo računarska prevara iz čl.352 st.3 u vezi st.1 Krivičnog zakonika, pa nije povrijeđen Krivični zakonik na štetu optuženih, o čemu ovaj sud takođe pazi po službenoj dužnosti u smislu čl.398 st.1 Zakonika o krivičnom postupku.

Apelacioni sud je ispitao prvostepenu presudu i u dijelu odluke o kazni, u kom dijelu se prvostepena presuda i osporava žalbama Višeg državnog tužioca i branioca optuženog M. R., dok je u odnosu na žalbu branioca optužene M. P. primijenio čl.401 Zakonika o krivičnom postupku, kojim je predviđeno da žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede Krivičnog zakonika obuhvata i žalbu zbog odluke o krivičnoj sankciji, pa je našao da su izjavljene žalbe u tom pravcu neosnovane. Naime, po nalaženju ovog suda, prvostepeni sud je pravilno utvrdio i u dovoljnoj mjeri vrednovao sve činjenice, odnosno okolnosti, koje su od uticaja na izbor vrste krivične sankcije i koje su od značaja da kazna u ovoj krivično-pravnoj stvari bude veća ili manja. Nasuprot navodima izjavljenih žalbi, Apelacioni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno cijenio od olakšavajućih okolnosti na strani optužene M. P. da ranije nije osuđivana, dok je od otežavajućih okolnosti na strani optuženog M. R. pravilno cijenio osuđivanost za navedena krivična djela kao u izreci prvostepene presude, imajući pri tom u vidu težinu učinjenog krivičnog djela i stepen krivice optuženih kao saizvršilaca, te brojnost radnji koje su preduzeli odnosno količinu kriminalne aktivnosti koje su optuženi preduzeli, pa je prvostepeni sud, po nalaženju Apelacionog suda, pravilno postupio kada je optužene M. P. i M. R. osudio na kazne zatvora od po 2 (dvije) godine, u koje kazne im se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 06.12.2006. godine do 07.12.2006. godine, nalazeći da je izrečena kazna zatvora srazmjerna težini krivičnog djela i stepenu krivice optuženih i za očekivati da će se istom postići svrha kažnjavanja iz čl.32 Krivičnog zakonika, a u okviru opšte svrhe izricanja krivičnih sankcija iz čl.4 st.2 Krivičnog zakonika.

Prvostepeni sud je u izreci presude naveo da je na ime imovinskopravnog zahtjeva oštećenoj NLB Montenegro banci Podgorica kao pravnom sledbeniku Euromarket banke dosudio iznos od 276.743,83€, dok je za iznos mimo dosuđenog oštećenu banku uputio na parnicu, a u obrazloženju presude je naveo da je shodno čl.239 Zakonika o krivičnom postupku oštećenoj banci dosudio imovinskopravni zahtjev u navedenom iznosu, u kojem iznosu su u kritičnom periodu navedenom u izreci presude na osnovu navedenih lažnih naloga izvršene isplate gotovine sa računa ATL, na čije je plaćanje optužene takođe obavezao solidarno, dok je za ostatak do traženog iznosa od 1.940.072€ prvostepeni sud oštećenu banku uputio na parnicu. Naime, po nalaženju Apelacionog suda, prvostepeni sud je pogriješio zato što u izreci presude nije naveo ko je dužan da plati iznos od 276.743,83€, koji iznos je na ime imovinskopravnog zahtjeva dosudio

oštećenoj banci, polazeći od osnova odgovornosti za prouzrokovanu štetu drugome, koje predviđaju odredbe Zakona o obligacionim odnosima, odnosno od odredbe čl.213 istog zakona kojom je predviđeno da za štetu koju je više lica prouzrokovalo zajedno, svi učesnici odgovaraju solidarno, a pri tom imajući u vidu da je prvostepeni sud nesumnjivo utvrdio da su optuženi M. P. i M. R. kao saizvršioci izvršili krivično djelo koje im se stavlja na teret, a na štetu NLB Montenegro banke Podgorica. Nadalje, članom 374 st.1 tač.7 Zakonika o krivičnom postupku je predviđeno da presuda kojom se optuženi oglašava krivim sadrži i odluku o troškovima krivičnog postupka i imovinskopравnom zahtjevu, dok je članom 389 st.4 Zakonika o krivičnom postupku predviđeno da se odluka o imovinskopравnim zahtjevima može pobijati ako je donesena suprotno zakonu. Međutim, odluka o imovinskopравnom zahtjevu se temelji kao i svaka druga sudska odluka najprije na određenom činjeničnom stanju, na koje se prrimjenjuje zakon, pa se prema tome nedostaci takve odluke mogu nalaziti u pogrešno ili nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju (u odnosu na odlučne činjenice na kojima se ona temelji) kao i u pogrešnoj primjeni zakona na utvrđeno činjenično stanje, a osim toga pri donošenju odluke o imovinskopравnom zahtjevu sud može povrijediti i pojedine procesne odredbe, a da pri tom takve povrede ne zahvataju presudu u cjelosti, odnosno odluku o postojanju krivičnog djela, krivici ili kazni. U praksi se povrede krivičnog postupka u odnosu na odluku o imovinskopравnom zahtjevu najčešće ogledaju u tome što sud ne riješi u cjelosti zahtjev oštećenog, odnosno da o jednom zahtjevu ne donese nikakvu odluku, u tome što je ta odluka nerazumljiva, protivrječna ili nema uopšte razloga. Dakle, a imajući u vidu prethodno navedeno, Apelacioni sud nalazi da je odluka o imovinskopравnom zahtjevu nerazumljiva, sa razloga što prvostepeni sud u izreci presude nije naveo ko je obavezan da nadoknadi štetu u iznosu od 276.743,83€ oštećenoj banci, imajući u vidu prednje utvrđeno činjenično stanje, a pri tom drugostepeni sud može i bez ukidanja prvostepene presude preinačiti odluku o imovinskopравnom zahtjevu. S toga je ovaj sud povodom izjavljenih žalbi, a po službenoj dužnosti, preinačio presudu Višeg suda u Podgorici K.br.72/11 od 24.03.2015. godine i to u dijelu odluke o imovinskopравnom zahtjevu, na način što je optužene M. P. i M. R. obavezao da oštećenoj NLB Montenegro banci Podgorica, solidarno plate na ime imovinskopравnog zahtjeva iznos od 276.743,83€, dok je za preostali dio mimo dosuđenog oštećenu banku uputio na parnicu.

Ovaj sud je cijenio i sve ostale navode iz izjavljenih žalbi, pa je našao da su isti bez uticaja na drugačije presuđenje ili su odgovori na te navode sadržani u razlozima prvostepene presude.

Sa iznijetih razloga i razloga prvostepene presude, a na osnovu čl.406 i 409 Zakonika o krivičnom postupku, odlučeno je kao u izreci ove presude.

APELACIONI SUD CRNE GORE

Podgorica, 15.10.2015.godine

Zapisničar, PREDSJEDNIK VIJEĆA - SUDIJA,

Emina Alibalić,s.r. Zoran Smolović,s.r.

